

Leder: Never Ending Story

Da *Vinci Mysteriet* synes at være historien, der aldrig bliver uaktuel. Først sensationen omkring en middelmådigt skrevet bog med en god intrige, der ramte bestseller-listerne som en orkan, så diverse interessenters bekymrede røster om dens historie- og bibelforvanskning, så diverse hype omkring retssagen i London.

På P1s "Mennesker og tro" har man således fx kunnet høre om unge katolikkers venden sig bort fra den katolske kirke, og direkte fra 'den lille mand på gaden' - i skikkelse af en gratisavis-uddeleer i Madrid (!) - fremførtes mistanken om, at den katolske kirke bevidst har ført troende bag lyset i århundreder. For Dan Browns udlægning af bibelhistorien virker jo mere overbevisende end kirkens... Medierne har de sidste år være spækket med den slags historier, der måske siger mere om en dannelseskultur i krise og manglende kildekritik og mediebevidsthed end Dan Browns bog.

I maj ramte Ron Howards stjernespækkede filmatisering af romanen så Europa – dekadencens højborg i Cannes – og bekymringen fik endnu en dimension. Prompte blev den gamle travet om den suggestive og lydefrit forførende Hollywood-films farlighed hevet op af hatten. Hollywood-håndværket betragtes som globaliseret fastfood – effektivt markedsført, 100% konformt - og dybest set næringsfattig ligefrem farlig føde. Morgan Spurlock opfandt ikke den forestilling. De uoplyste folkemasser kaster sig hæmningsløst over hurtigføden og glemmer prompte sund skepsis og overleverede (kost)råd og viden.

Den narrative power fra Browns bog kombineret med Hollywoods fastfood-indpakning må da være ekstra farlig. Frygten for Hollywoods power er sejlivet som zombie-hæren i en Romero-film. They just keep coming. Således også i DR2s "Smagsdommerne", hvor skuffelsen over filmen var til at få øje på, og snakken derfor hurtigt blev vendt til en drøftelse af dens farlighed.

Jeg tvivler ikke et sekund på filmens middelmådighed, men angrib den dog for dén – ikke for dens pandemiske potentiale. Hverken romanen eller Hollywoodfilmen er farlig. Vi bør besinde os og hanke op i den måske gammeldags, men også sunde europæiske dannelsestradition og klæde os selv og hinanden bedre på. Hvis det spanske avisbud skal reddes, er løsningen vel ikke restriktioner på adgangen til farlige skrifter eller? En verden uden drømmefabrikernes levende billeder ville unægteligt være et kedeligt sted at være.

Hollywoods (kunst)håndværk er (som kritikken) evigt bestandig – og det eksisterer, fordi vi ønsker det. Ikke kun pga. kommercielle interesser, men også fordi drømmefabrikken fungerer som et spejl. I refleksionen bekræftes vi i vores egen identitet og smagspræferencer. Og hvis vi nu vender blikket mod de sidste års palmevindere; hvad var så Loach, Dardenne-brødrene, Polanski, Moore og van Sant (godt nok amerikanere af krop, men heldigvis ikke i ånd), Moretti – eller vores eget koryfæ Lars von Trier - uden det væsensforskellige spejlbillede fra Hollywood?

Må Gud – lige meget hvad hans søn så foretog sig - snart fri os fra rygmarvsreaktionerne mod Hollywoods håndværk. Og også snart lægge Da Vinci-mysterierne i graven.

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF \(? Kb\)](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF \(? Kb\)](#)

[|| forrige side](#) | [næste side ||](#)

.....
■ 16:9, juni 2006, 4. årgang, nummer 17

3